

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **L. H.**, zast. JUDr. Ing. Miroslavem Noskem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 690/11, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2017, č. j. 22 A 53/2014 - 133,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Komise k projednávání přestupků města Pelhřimov (dále jen „přestupková komise“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012 uznala žalobkyni vinnou spácháním přestupků proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupková jednání žalobkyně měla spočívat v tom, že žalobkyně (stručně řečeno): (1) dne 23. 3. 2012 z průjezdu dvou domů v Pelhřimově odnesla nejméně jeden balík a tři desky zateplovací vaty v hodnotě celkem 960 Kč majitele R. V., (2) téhož dne trásla lešením, na kterém se nacházel R. V., který se musel držet, aby z lešení nespádl, (3) dne 10. 4. 2012 tamtéž roztrhla dámskou bundu zn. Nordblanc ke škodě J. K. (dále jen „poškozená“), a dále tuto odstrkovala a přitom jí špachtlí způsobila drobnou oděrku pod okem. Přestupková komise uložila žalobkyni za spáchání uvedených přestupků pokutu ve výši 3.000 Kč.

[2] Krajský úřad Kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 1. 3. 2013, č. j. KUJI 15006/2013, zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí přestupkové komise potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 3. 2013.

[3] Dne 15. 7. 2013 podala žalobkyně ke krajskému úřadu rozsáhlou žádost o obnovu uvedeného řízení o přestupku. Ten ji rozhodnutím ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013, zamítl s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013, poté žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[4] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 1. 2016, č. j. 22 A 53/2014 – 68, který však následně zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 61/2016 – 64. Nejvyšší správní soud označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se krajský soud nevypořádal s řadou žalobních bodů, nevyjádřil se k navrženým důkazům, přezkum napadeného rozhodnutí učinil pouze ve vztahu k jednomu z přestupkových jednání (a ne zcela), ačkoli bylo zpochybňováno více skutků. Dále Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknul, že při vypořádávání žalobních bodů argumentoval obsahem rozhodnutí o přestupku, který však nebyl obsahem předloženého správního spisu. V dalším řízení uložil Nejvyšší správní soud krajskému soudu v první řadě povinnost posoudit včasnost žádosti žalobkyně o povolení obnovy řízení, a to ve vztahu ke každému ze skutků samostatně (což měl krajský soud učinit i bez návrhu), a v případě závěru o včasnosti této žádosti povinnost vypořádat řádně všechny žalobní body včetně důkazních návrhů.

[5] Rozsudkem ze dne 29. 9. 2017, č. j. 22 A 53/2014 – 133, krajský soud žalobu opětovně zamítl. Uvedl, že žaloba se téměř shodovala s žádostí o povolení obnovy řízení a shrnul skutečnosti, v nichž žalobkyně důvody pro povolení obnovy řízení spatřovala. Dále se krajský soud dle svých slov „vypořádal s jednotlivými návrhy na obnovu řízení“. U každé vypořádávané skutečnosti přitom uvedl, zda ji lze považovat za včasné uplatněnou z pohledu § 100 odst. 2 správního řádu, a u skutečností, které označil za včasné uplatněné, dále uvedl, zda je lze považovat za důvod pro povolení obnovy. V závěru rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí srozumitelně vyjádřil základní úvahu o věci, když uvedl, že obnovu řízení lze povolit pouze za splnění podmínek § 100 odst. 1 správního řádu, přičemž v daném případě nedošlo ke změně podkladového rozhodnutí a ani nevyšly najevo žádné nové skutečnosti či důkazy, popř. je žalobkyně nepředložila ve lhůtě podle § 100 odst. 2 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítala, že krajský soud v rozporu se skutečností uvedl, že žalobkyně podala žádost o obnovu řízení dne 16. 7. 2013, ačkoli ji podala již dne 15. 7. 2013.

pokračování

[7] Dále stěžovatelka uvedla, že se správní orgány ani krajský soud nevypořádaly s její stěžejní argumentací, kterou v žádosti o povolení obnovy jednoznačně vysvětlila tak, že teprve dne 28. 5. 2013 získala fotografie zachycující poškozenou v údajně roztržené bundě, které jsou nezpochybnitelným důkazem o tom, že ačkoli poškozená v průběhu řízení o přestupku uvedla, že bundu možná již vyhodila, a přestupkové komisi ji nepředložila, ve skutečnosti jí v době řízení o přestupku disponovala. Touto nepravdivou informací poškozená dle stěžovatelky záměrně zamezila tomu, aby mohla být přestupkovou komisí nucena k předložení této bundy v souladu s § 75 odst. 1 zákona o přestupcích a aby mohla stěžovatelka navrhnout odborné posouzení jejího údajného roztržení. Nepředložení bundy poškozenou v řízení o přestupku se dle stěžovatelky stalo ještě podezřelejším poté, co se z výsledku šetření policie ze dne 25. 11. 2013 dozvěděla, že fotodokumentace údajně roztržené bundy byla do policejního spisu pořízena až dne 3. 5. 2012, kdy ji přinesla poškozená na žádost prap. R. B. k vyfocení, přičemž žádná ze dvou policií opatřených fotografií nezachycuje jakékoli poškození bundy. Poškozená, která byla pořizování fotografií přítomná, by přitom nepochybně lpěla na zdokumentování jejího roztržení. Za pouhých 27 dní poté, při jednání dne 30. 5. 2012, poškozená nepravdivě uvedla, že bundu možná vyhodila, ale že ji viděla přímo na místě činu policie, která má k dispozici fotografie poškozené bundy.

[8] Úřední osoby dle stěžovatelky tvoří konstrukce o tom, co se jak mohlo stát (tvrzení žalovaného na str. 8 rozhodnutí o tom, že si poškozená mohla nechat v mezidobí bundu zašít).

[9] Stěžovatelka zdůraznila, že veškeré výše uvedené důkazy předložila bez své viny ve lhůtě cca 1,5 měsíce od jejich získání a jedná se o důkazy, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Krajský soud dle stěžovatelky chybně zjistil skutkový stav a chybně posoudil, co se mělo předkládaným důkazem prokazovat. Argument krajského soudu, že v řízení o přestupku nebyla řešena otázka, zda má poškozená bundu stále k dispozici, je nelogický, neboť stěžovatelka to ani netvrdila.

[10] Dle stěžovatelky je nezbytné hodnotit důkazy, které předložila v řízení o žádosti o povolení obnovy, komplexně, neboť mají silnou vypovídací hodnotu o tom, co vůbec přestupková komise přijala za důkazy o podvodném jednání poškozené i policie a podjatém postupu přestupkové komise, která odmítla zjišťovat, na jakém základě vystavěla policie své odborné vyjádření.

[11] Krajský soud dle stěžovatelky nesprávně dovodil, že se stěžovatelka s metadaty poškozenou dodaných fotografií mohla seznámit již z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013. Stěžovatelka měla možnost tato metadata získat v elektronické podobě a poté analyzovat teprve po vrácení spisu přestupkové komisi 28. 6. 2013, až tehdy došlo k založení důvodu obnovy řízení. Již v žádosti o povolení obnovy řízení ze dne 15. 7. 2013, tj. včas, stěžovatelka vylicila veškeré podezřelé okolnosti, které z metadat zjistila, krajský soud se však s její argumentací zpochybňující věrohodnost metadat, ani s tím, jak se s těmito argumenty a důkazy (ne)vypořádaly správní orgány, nevypořádal.

[12] Znalecký posudek z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika předložila stěžovatelka, neboť byla správními orgány neustále napadána, že nepřináší žádné důkazy a

že jen spekuluje. Bylo jí sdělováno, že přeposlání fotografií poškozenou na soukromý mobil úředníka je jen technickou otázkou, ačkoli namítala, že s datem pořízení snímku v mobilním telefonu lze manipulovat, tudíž je nezbytné mít jistotu, že byly snímky skutečně pořízeny v uváděný čas. Za těchto okolností nemohly správní orgány nekriticky od poškozené přijmout jako důkaz předmětné fotografie a stěžovatelku jen osočovat ze spekulací, aniž by relevanci jejích námitek posoudil odborník.

[13] Krajský soud se dle stěžovatelky rovněž správně nevypořádal s otázkou odborného vyjádření ze dne 25. 4. 2012 o výši škody způsobené na předmětné bundě. Závěr soudu, že skutečnosti uvedené v odborném vyjádření musely být stěžovateli známy již v průběhu řízení o přestupku, vůbec neodpovídá tomu, čím stěžovatelka argumentovala a pro co přinesla zcela nesporné nové důkazy. Ve správním řízení sice požadovala zjistit, na základě jakého podkladu bylo toto odborné vyjádření vystaveno, avšak marně. Dne 4. 7. 2013 se při setkání s prap. R. B., který dostal incident ze dne 10. 4. 2012 na starost k došetření, dozvěděla, že odborné vyjádření bylo zpracováno na základě dvou fotografií ze spisu pořízených ihned po incidentu 10. 4. 2012 s tím, že roztržení bundy na nich bylo zachyceno. Jelikož však stěžovatelka věděla, že na fotografiích není roztržení vidět, vyvolalo to v ní nejasnosti o podkladech tohoto odborného vyjádření. Z výsledků šetření police, které se dozvěděla na konci listopadu a v prosinci 2013, zjistila, že jediné fotografie předmětné bundy byly do spisu pořízeny až dne 3. 5. 2012 (23 dnů po incidentu) poté, co police poškozenou požádala, aby bundu na policii donesla. Fotodokumentace z místa činu nebyla do spisu od počátku přiložena. Údaje o materiálu a barvě bundy byly součástí spisu až po zhotovení fotografií dne 3. 5. 2012, přesto bylo již dne 25. 4. 2012 vyhotoveno obchodem odborné vyjádření o výši škody na dámské bundě zn. Nord Blanc černobílé barvy, materiál softshell. Ocenění škody částkou 2.490 Kč vzniklo bez jakéhokoli podkladu, což svědčí o antedatování odborného vyjádření. Ze strany policie tak šlo zřetelně o podvod. Krajský soud do svého rozhodnutí vůbec popsané skutečnosti nezahrnul.

[14] Dále stěžovatelka namítala, že fiktivní paragon nezpochybňuje jen výši škody, nýbrž zejména dokazuje podvodné jednání poškozené. V důsledku předložených důkazů se stávají nevěrohodnými také dodatečně objevení svědci. Závěrem kasační stížnosti uvedla, že ve vztahu ke skutku ze dne 23. 3. 2012 je zarážející, že ochrana vlastního majetku představuje úmyslné páchání schválností. Vše označila za podvod ze strany poškozené, policie a přestupkové komise.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas s rozsudkem krajského soudu. Námitka, že fotografie dokazuje podvodné nepředložení bundy poškozenou přestupkové komisi, tedy vadu řízení s možným vlivem na zákonnost rozhodnutí, dle žalovaného neznamena, že by soud tento důkaz z pohledu podmínek § 100 odst. 1 správního řádu nesprávně posoudil. Ztotožnil se také se závěrem o marném uplynutí lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu ve vztahu k získání poznatku o metadatech fotografií předložených poškozenou, jakož i s úvahou soudu, že požadovala-li stěžovatelka zjištění podkladů odborného vyjádření již ve správním řízení, nemůže se jednat o novou skutečnost, kterou nemohla v tomto řízení uplatnit. Závěrečné námitky stěžovatelky se dle žalovaného míjí s úvahami krajského soudu.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedené námitky podřadila pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud se dále také zabýval možnou existencí vad podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Takovou vadou mohl krajský soud zatížit rozsudek tehdy, pokud by v rozporu s § 110 odst. 4 s. ř. s. nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 61/2016 – 64. To se však v posuzované věci nestalo. Krajský soud ve vztahu ke každé skutečnosti, v níž byl stěžovatelkou tvrzen možný důvod pro povolení obnovy řízení, vyjádřil úvahu o tom, zda dle zjištění vyplývajících z obsahu spisu byla žádost o obnovu řízení podána do 3 měsíců ode dne, kdy se o tom kterém důvodu obnovy řízení stěžovatelka dozvěděla. Shledal-li krajský soud, že byl některý z tvrzených důvodů obnovy řízení uplatněn opožděně, neboť stěžovatelka již určitou skutečnost věděla po delší dobu, než § 100 odst. 2 správního řádu připouští, nezabýval se již tím, zda by takový důvod mohl vůbec podmínky pro povolení obnovy řízení věcně splňovat. K tomuto postupu jej Nejvyšší správní soud ostatně zavázal.

[18] Stěžovatelce lze úvodem přisvědčit, že žádost o povolení obnovy řízení podala již dne 15. 7. 2013 k poštovní přepravě, a tudíž pokud by se jednalo o poslední den lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu, byla dle pravidel o počítání procesních lhůt [§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu] považována tímto dnem za zachovanou i v případě, že by byla žádost doručena krajskému úřadu až dne 16. 7. 2013. V posuzované věci však nebylo třeba otázku zachování lhůty v poslední den jejího běhu třeba řešit, a proto vypořádání této kasační námitky postrádá praktický dopad do práv stěžovatelky.

[19] S žalobními námitkami se krajský soud vypořádal stručně, avšak požadavek náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument; krajské soudy jsou povinny vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, tudíž postačí, pokud je reakce na určitou námitku v odůvodnění rozsudku obsažena alespoň implicitně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Současně je třeba zdůraznit, že přezkoumává-li Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu poté, co předchozí rozsudek zrušil, bere více než jindy v úvahu, že zrušením napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost vždy dojde k oddálení okamžiku, kdy bude základ sporu správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu účastníků řízení ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Jelikož krajský soud nepominul konkrétní a stěžejní žalobní námitky, je jeho rozhodnutí přezkoumatelné.

[20] Podle § 100 odst. 1 správního řádu, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve*

neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

[21] Správní řád stanoví důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení.

[22] V řízení o přestupku nebyla předmětná roztržená bunda přestupkové komisi fyzicky předložena k ohledání. Stěžovatelka k žádosti o povolení obnovy řízení doložila fotografii pořízenou dne 28. 5. 2013, na níž je zachycena poškozená v předmětné bundě, což dle stěžovatelky dokazuje, že poškozená v řízení o přestupku záměrně uvedla nepravdu, neboť bundou disponovala. Touto nepravdivou informací poškozená dle stěžovatelky záměrně zamezila tomu, aby mohla být přestupkovou komisí nucena k předložení této bundy v souladu s § 75 odst. 1 zákona o přestupcích a aby mohla stěžovatelka navrhnout odborné posouzení jejího údajného roztržení.

[23] Krajský úřad v rozhodnutí v reakci na uvedené uvedl, že neurčité vyjádření poškozené v řízení o přestupku nelze považovat za nepravdivé. S tímto hodnocením, jakkoli je kusé, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Důvodem obnovy řízení dle výše citovaného § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu může být jednak situace, kdy *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit*, ale také situace, kdy se *provedené důkazy ukázaly nepravdivými*. V žádosti o povolení obnovy řízení o přestupku stěžovatelka uvedla, že poškozená stále disponuje údajně poškozenou bundou, ačkoli při ústním jednání v řízení o přestupku dne 30. 5. 2012 prohlásila, že si není jistá, zda bundu ještě má a je možné, že ji vyhodila. Stěžovatelka tedy sama potvrzuje, že poškozená v řízení o přestupku neuvedla, že bundu nemá a nemůže ji k důkazu předložit. Žalovaný rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka v řízení o přestupku požadovala, aby poškozená bundu předložila, avšak nebylo jí vyhověno. Za této situace však bylo na stěžovatelce, aby v postavení obviněné v řízení o přestupku trvala na tom, aby přestupková komise, případně odvolací orgán postupovaly ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o přestupcích a vyzvaly poškozenou k předložení bundy, která by se tak mohla stát předmětem ohledání, obzvláště pokud na str. 2 žádosti o povolení obnovy sama uvádí, že poškozenou dne 4. 10. 2012, tedy ještě v průběhu řízení o přestupku, v bundě viděla. Poškozená svým neurčitým prohlášením přestupkové komisi v postupu dle § 75 odst. 1 zákona o přestupcích rozhodně nezamezila, jak stěžovatelka dovozuje.

[24] Skutečnost, že poškozená předmětnou bundou v době řízení o přestupku disponovala, tak není novou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu,

pokračování

nýbrž skutečností, která byla dle stěžovatelky v původním řízení přehlížena. Institut obnovy řízení je sice určen k nápravě skutkových nesprávností, nikoli však k nápravě vad předchozího řízení. Stěžovatelka měla dbát důsledné ochrany svých práv v samotném řízení o přestupku a měla-li za to, že správní orgány obou stupňů v řízení o přestupku nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nepřetržovaly důvodné pochybnosti, bylo jejím právem obrátit se jednak přímo na správní orgán s podnětem k přezkumnému řízení (což dle obsahu spisu bezvýsledně učinila), a zejména s žalobou proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013 na soud. Nejvyšší správní soud však nemá informaci o tom, že by stěžovatelka žalobu podala. Právě v žalobě proti rozhodnutí o přestupku mohla namítat, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, tedy domáhat se ochrany svých porušených veřejných subjektivních práv v řízení o přestupku.

[25] Řízení o přestupku bylo pravomocně ukončeno dne 18. 3. 2013. Fotografie ze dne 28. 5. 2013 je tudíž bezesporu ve vztahu k tomuto řízení novým důkazem. Důvodem povolení obnovy řízení však mohou být pouze takové důkazy, *kteřé existovaly v době původního řízení*. Jelikož tato fotografie v době původního řízení neexistovala, byla pořízena až po jeho pravomocném skončení, podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nenaplnuje.

[26] Stěžovatelce lze přisvědčit, že z obsahu žádosti o povolení obnovy řízení ani následných podání nelze dovodit její tvrzení, že fotografii ze dne 28. 5. 2013 považovala za důkaz o neexistenci roztržení bundy. Správní orgány i krajský soud tudíž pochybily, pokud v reakci na předloženou fotografii uvedly také úvahy, jimiž stěžovatelce podsouvaly, že tento důkazní význam předmětné fotografii prisuzovala. Na podstatě shora uvedeného a správnosti závěru, že se nemůže jednat o důvod pro povolení obnovy řízení, však tyto dílčí nadbytečné úvahy ničeho nemění.

[27] Správní orgány v řízení o přestupku (jelikož jim nebyla předložena poškozená bunda) považovaly za důkaz mj. fotografie zobrazující roztržení bundy, předložené samotnou poškozenou dne 21. 9. 2012, které měla pořídit dne 11. 4. 2012, tj. den po incidentu. Stěžovatelka v žádosti o povolení obnovy řízení uvedla, že s těmito fotografiemi byla v řízení o přestupku seznámena dne 11. 10. 2012, avšak úřednicí přestupkové komise jí nebyla poskytnuta metadata těchto snímků s odůvodněním, že tyto údaje nedokázala u snímků najít, resp. je otevřít. Sděleno mělo být stěžovatelce toliko to, že se tyto fotografie do počítače správního orgánu dostaly přetažením z mobilního telefonu úředníka, jemuž tyto fotografie zaslala poškozená. V rozporu s nezjištěním metadat ze strany přestupkové komise však následně krajský úřad v reakci na námitky stěžovatelky k autenticitě těchto fotografií v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013 uvedl, že z jejich metadat vyplývá jejich pořízení dne 11. 4. 2012 v 6:41 a 6:42 přístrojem HTC.

[28] Stěžovatelka v žádosti o povolení obnovy řízení uvedla, že informace o metadatech byla pro ni zcela nová, přičemž sama se k podrobnějším informacím o vlastnostech uvedených snímků dostala až dne 28. 6. 2013 při nahlížení do spisu poté, co byl vrácen krajským úřadem přestupkové komisi. Krajský soud tudíž dle stěžovatelky nesprávně dovodil, že se s metadaty těchto fotografií mohla seznámit již z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, které jí bylo doručeno dne 18. 3. 2013.

[29] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že vědomost o existenci samotných metadat nabyla stěžovatelka již dne 18. 3. 2013, tudíž pokud tuto skutečnost jako skutkovou novotu uplatnila v žádosti o povolení obnovy řízení teprve dne 28. 6. 2013, učinila tak po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu. Krajský soud proto nepochybil, pokud v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu (viz výše), další skutečnosti namítané stěžovatelkou v této souvislosti nehodnotil.

[30] Nejvyšší správní soud však považuje za potřebné stručnou úvahu krajského soudu doplnit. Stěžovatelka v žádosti o povolení obnovy netvrdila, že by metadata předmětných fotografií, z nichž krajský úřad vycházel, neodpovídala skutečnosti. Jinými slovy, netvrdila ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, že by šlo o *nepravdivý důkaz*. Na tuto skutečnost ostatně výslovně v rozhodnutí poukázal krajský úřad. Stěžovatelka dokonce potvrzovala, že se v metadatach fotografií objevují údaje o datu a čase vyfotografování, které odpovídají údajům, z nichž krajský úřad vycházel. Současně však uvedla rozsáhlý popis dalších metadat (údajů o vytvoření a změnách souborů), která se zobrazují k těmto snímkům na jejím flash disku, po uložení v jejím počítači i v papírových kopiích záznamů o metadatach, pořízených ze správního spisu, které dle stěžovatelky zakládají pochybnosti o tom, že mohlo být do těchto snímků, resp. jejich metadat zasahováno. V žádosti a v následných podáních včetně žaloby stěžovatelka dále popisovala, kterak současné technické možnosti skýtají prostor pro manipulaci s metadaty snímků a k žalobě připojila také znalecký posudek ze dne 26. 5. 2014, jenž má sloužit jako důkaz o tom, že metadata předmětných fotografií, na něž krajský úřad odkazoval, nejsou nezpochybnitelná.

[31] Se správními orgány obou stupňů Nejvyšší správní soud souhlasí, že předestřené úvahy stěžovatelky jsou spekulativní a nemůže se tak vůbec jednat o skutečnosti zakládající důvod pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Naopak nelze než opětovně konstatovat, že stěžovatelka mohla a měla koncentrovat svou obranu do žaloby proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, v níž mohla namítat, že skutkový stav zjištěný správními orgány není prostý pochybností a rozvést zde všechny nyní předestírané úvahy o metadatach a možných manipulacích s nimi a poukazovat na nutnost postavit najisto autentičnost poškozenou předložených fotografií s ohledem na jejich důkazní význam v řízení. Rovněž k nim mohla připojit tvrzení, že policií opatřené fotografie ze dne 3. 5. 2012 roztržení bundy nezachycují, ačkoli by poškozená měla logicky toto zdokumentování po policii vyžadovat, či popis „podezřelého“ způsobu, jakým se fotografie dostaly do dispozice přestupkové komise a kdy se tak mělo stát, což jsou pochybnosti, které stěžovatelku sužovaly již v průběhu přestupkového řízení a na něž přestupková komise ani krajský úřad dle jejího názoru adekvátně nereagovaly. Zejména by však v takové žalobě mohla s nadějí na úspěch namítat porušení svého práva na obhajobu jako součásti práva na spravedlivý proces, je-li rozhodnutí krajského úřadu opřeno o skutečnosti, které nebyly předmětem dokazování (metadata) a stěžovatelka neměla ve správním řízení možnost se k nim vyjádřit, případně že při hodnocení důkazů ze strany správních orgánů došlo k porušení zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného).

[32] Ve vztahu ke znaleckému posudku z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika, který si stěžovatelka nechala dle svého tvrzení zpracovat po vydání rozhodnutí žalovaného v reakci na výtky správních orgánů, že ke svým spekulacím nepřináší žádné důkazy,

pokračování

Nejvyšší správní soud uvádí, že provedení důkazu poprvé v řízení před soudem je možné a § 77 odst. 2 s. ř. s. tuto skutečnost předpovídá a upravuje. Soudy rozhodující ve správním soudnictví sice vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), to jim však s ohledem na plnou jurisdikci, v jejímž režimu rozhodnutí správních orgánů přezkoumávají, nebrání provádět dokazování a s jeho výsledky rozhodnutí správních orgánů poměřovat. Odmítnout provedení předloženého důkazu znaleckým posudkem pouze s tím, že se k němu nemohly správní orgány vyjádřit, tedy není na místě a je třeba tuto skutečnost krajskému soudu důrazně vytknout, obzvláště učinil-li tak s odkazem na zcela nepřiléhavý judikát týkající se obnovy blokového řízení, na což stěžovatelka v kasační stížnosti důvodně upozorňuje.

[33] Je však nezbytné uvést, že neprovedením důkazu předloženým znaleckým posudkem krajský soud nezatížil své řízení vadou, pro kterou by bylo nutné rozsudek zrušit. Pokud totiž samotné zpochybňování metadat předmětných fotografií nemohlo být posouzeno jako důvod k povolení obnovy řízení, a to nejen pro opožděnost jeho uplatnění, nýbrž zejména z důvodu, že úvahy stěžovatelky měly povahu toliko hypotetických tvrzení (viz výše), nebylo namístě vést k této skutečnosti dokazování, a to ani v řízení před správními orgány, ani před soudem. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že stěžovatelka ani v žalobě netvrdila, že by znalecký posudek prokázal, že metadata fotografií, která zohlednil krajský úřad v řízení o přestupku, neodpovídají skutečnosti.

[34] Krajský soud se dle stěžovatelky rovněž správně nevypořádal s otázkou odborného vyjádření ze dne 25. 4. 2012 o výši škody způsobené na předmětné bundě. Dle závěru Nejvyššího správního soudu tomu tak však není. Sama stěžovatelka soustavně uvádí, že v řízení o přestupku se dožadovala objasnění podkladů, na jejichž základě byla zpracovatelem odborného vyjádření (P&P EXTRA s. r. o.) škoda na bundě vyčíslena, avšak marně. Nejedná se tedy o novou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, nýbrž o vytýkání vadného postupu správních orgánů v řízení o přestupku. Nevěrohodnost předmětného podkladu rozhodnutí tak stěžovatelka opět mohla a měla vtělit do žaloby proti rozhodnutí o přestupku. Namísto toho se stěžovatelka pomocí odkazu na informace získané dne 4. 7. 2013 při setkání s prap. R. B., který dostal incident ze dne 10. 4. 2012 na starost k došetření, snaží složitě vykonstruovat tezi, že jí pochybnosti o předmětném odborném vyjádření nemohly být známy dříve než poté, co se na konci roku 2013 dozvěděla, že jediné fotografie poškozené bundy, jimiž policie disponovala, byly policií pořízeny až dne 3. 5. 2012, tedy poté, co si nechala odborné vyjádření zpracovat.

[35] Stěžovatelka neuplatnila důvody obnovy řízení toliko v žádosti ze dne 15. 7. 2013, nýbrž tuto žádost průběžně doplňovala, a to i uplatněním nové skutečnosti v řízení u žalovaného správního orgánu. Tak tomu bylo v případě podání ze dne 4. 12. 2013, v němž stěžovatelka uvedla, že poškozená přestupkové komisi předložila záměrně za účelem prokázání výše škody fiktivní paragon o pořízení předmětné bundy za cenu 5.190 Kč, což stěžovatelka zjistila dne 29. 11. 2013 od prodavačky v daném obchodě, která přiznala, že se na ni poškozená obrátila s žádostí o vystavení nového paragonu o nákupu bundy, když původní údajně ztratila. Jednalo se tak o paragon vystavený až ex post a cena na něm uvedená dle stěžovatelky neodpovídá skutečnosti, neboť dle jejích zjištění (internet,

reklamační oddělení výrobce bundy) byla cena této bundy daleko nižší. S uvedenou skutečností se tudíž vypořádal toliko žalovaný. V napadeném rozhodnutí uvedl, že popsaná okolnost nemohla mít vliv na posouzení skutku, neboť nevyvrací závěr správních orgánů v rozhodnutích o přestupku, že stěžovatelka uvedenou bundu svým jednáním poškodila. Zdůraznil, že v řízení o přestupku nebylo rozhodováno o nároku na náhradu škody a správní orgány z tohoto paragonu nečinily žádná relevantní skutková zjištění.

[36] Krajský soud se se závěrem žalovaného stručně ztotožnil a ani Nejvyšší správní soud jej neshledává vadným. Skutečnosti či důkazy, na jejichž základě může být povolena obnova řízení, musí naplňovat všechny podmínky uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu, který zahrnuje také podmínku „...*pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*“. Ta však zřetelně splněna nebyla, a tudíž žalovaný nepochybil, pokud na základě těchto nových skutečností řízení o přestupku neobnovil.

[37] Stěžovatelka se mylí, pokud dovozuje, že je třeba posuzovat skutečnosti, které v žádosti o povolení obnovy řízení zmínila, komplexně v tom smyslu, že měly správní orgány i krajský soud zohlednit, že pochybnosti o paragonu vyvolávají pochybnosti o věrohodnosti poškozené, resp. svědčí o jejím podvodném jednání, a že v důsledku předložených důkazů se stávají nevěrohodnými také dodatečně objevení svědci. Nejvyšší správní soud však tento pohled nesdílí. Při posuzování naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení musí správní orgány posuzovat každou tvrzenou skutečnost a každý důkaz jednotlivě a ve vztahu ke každému z nich vyhodnotit, zda podmínkám přísně nastaveným v § 100 odst. 1 správního řádu ve všech parametrech dostojí. Zcela nepřipustné by naopak bylo povolení obnovy řízení na základě skutečností či důkazů, které samy o sobě z kteréhokoli důvodu podmínky § 100 odst. 1 správního řádu nenaplní, avšak lze na jejich základě dovozovat zpochybnění skutečnosti jiné. K otázce znevěrohodnění svědků se krajský soud vyjádřil poměrně obsáhle a věcně správně na str. 8 rozsudku a k jeho argumentaci není třeba nic dalšího doplňovat.

[38] Poslední námitka týkající se skutku ze dne 23. 3. 2012 (odnesení materiálu ze staveniště a třesení lešením) byla v kasační stížnosti uplatněna velmi obecně. Stěžovatelka si toliko povzdechla, že je zarážející, že ochrana vlastního majetku představuje úmyslné páchaní schválností, avšak neuvedla žádnou polemiku se závěry krajského soudu o tom, že jí namítané telefonáty nemohly být v žádném případě s ohledem na to, kdy byly učiněny, novou skutečností, kterou by stěžovatelka nemohla uplatnit v řízení o přestupku, jehož obnovy se domáhá. Závěr krajského soudu je zcela správný. Za dříve neznámou skutečnost je nutné považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74 a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113). I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy“ chápat v objektivním smyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74).

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že obnova řízení prolamuje účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek, které však v posuzovaném případě nebyly splněny, jak soud výše podrobně zdůvodnil. Stěžovatelka vyvinula značné úsilí k zevrubnému popisu skutečností, pro které považuje rozhodnutí vydané v řízení o přestupku za nezákonné a nespravedlivé. Znovu je však třeba připomenout, že stěžovatelka zvolila k uplatnění tohoto závěru nesprávný nástroj, a to návrh na obnovu řízení, namísto žaloby proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013.

[40] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu